

נישא תפילה, כל אחד לאלוהיו שבלבבו, כל אחד למה שהוא בעמק חייו: שמור על צלילות דעתנו ועל כוח עמידתנו --- ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידנו כוננהו.

איש צעיר בשנות הכוח הבאנו היום לקבורה. ואיתנו – אם ואב, רעיה צעירה, שתי בנות קטנות, אהבתם וזכרונם, אלה שלעולם שוב לא יהיה בהיר כמות שהיה.

ואיתנו – אחים, רעים, וחברים לטוב ולרע. ידענו ימים יפים ומעוננים, רגעים של חיוך ושל ריב, חולין וסידור-עבודה, עבודת לילה מאוחרת והישגים ויבולים.

חגי היה אחד מאיתנו, בשר מבשרנו. על האדמה הזו גדל, בה גובש אופיו, כאן נשא אשה והקים משפחה, מכאן יצא למלחמותיו וכאן נפל במוקש-האוייב בימים הנקראים 'ימי שלום'.

באופיו של חגי בלטו הקשיות והעקשנות אשר לאיש היודע מה לפניו. התרשמנו מהמקום המרכזי שתפס בעולמו המשק ובעיות המשק, האחריות והארגון, החקלאות והייצור. נשא על כתפיו ענף מתוך מסירות וקנאות, עתיד היה להיות מן המעטים נושאי העול הכלכלי-המשקי שעליהם – חשבנו יתבסס קיומה של אשדות.

העמיקה המכה לפוגע – יהודה... חנן... וחיים... וחגי... אנשים שלנו, צעירים, אנשי עבודה אשר לא חטאו, וחיים כל כך עשירים ויפים היו לפנינו. לא אעז לומר דברי נחמה ליתומים ולשכולים אר איתנו, גם לא לעצמנו. כאן המלים הגדולות – עצמאות ובטחון, שלום ומשימות הדור, ערכי רוח ונכסים חברתיים – מוטלות עלינו במשמען המלא. כאן הן חותכות בבשר החי, מתכסו בעפר הזה...

דומה כי כאן, על יד הקברים האלה, אין מנוס מן השאלה המנקרת: עד מתי תימשך חלוקה בלתי-שווה זו של העול והסבל? איך ייתכן מרחק כה עצום בין שלוותם של יושבי-לבטח, לבין יושבי-הספר הנושאים יום-יום עול כל-כך כבד על שיכמם? מי ימלא את השורות? מי ידאג שלמדינה הזאת יהיה לב אחד לא רק בימי מלחמה מכריעים? כן, אנחנו נמשיך לחיות ולעבוד, לקיים במקום הזה כל מה שהוא טעם קיומנו וכורח חיינו. אך השאלה הזאת במקומה עומדת, וחייבת להינתן לה תשובה-של-ממש. שלום לעפרך, חגי – בן ובעל, אב ואח נאהב ויקר, אחד משלנו, מן המשפחה הגדולה. --- ועושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל, במהרה ובזמן הקרוב... ונאמר אמן...

(דברים על קברו של חגי ז"ל, לנוכח קבריהם הרעננים של חיים, חנן ויהודה ז"ל)